

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie ze skargi K. M.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie o sygn.

I ACz 471/24,

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w Krakowie

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 1 października 2025 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

K. M. (dalej: „skarżąca”) dnia 31 maja 2024 r. (data prezentaty Sądu
Apelacyjnego w Krakowie) wniosła skargę na naruszenie prawa strony
do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki
w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie o sygn. akt
I ACz 471/24.

W uzasadnieniu skargi stwierdziła, że dnia 22 grudnia 2023 r. wniosła
zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z 10 listopada
2023 r. I C 1137/23, które nie zostało do chwili wniesienia skargi rozpoznane,
co świadczy o niebywalej opieszałości Sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Natomiast w myśl art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

Przepisy ustawy o skardze na przewlekłość nie przewidują możliwości wniesienia tej skargi w postępowaniu wpadkowym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego od dawna dominuje pogląd, że przez „tok postępowania w sprawie” w znaczeniu przyjętym w art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, należy rozumieć „postępowanie co do istoty sprawy” a nie postępowanie zażaleniowe jako incydentalne (uboczne), którego bieg nie powoduje „przejścia” rozpoznania istoty sprawy do sądu wyższej instancji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 listopada 2012 r., KSP 15/12; 24 września 2014 r., III SPP 206/14; 13 listopada 2014 r., III SPP 227/14; 16 czerwca 2015 r., III SPP 12/15; 10 stycznia 2017 r., III SPP 65/16; 18 czerwca 2021 r., I NSP 39/21; 6 września 2023 r., I NSP 10/23, 6 listopada 2024 r., I NSP 377/24).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, Sąd Najwyższy ustalił, że skarżąca domaga się stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie z zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w Nowym Sączu w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia kontaktów z małoletnimi dziećmi oraz poddania władzy rodzicielskiej stron nadzorowi kuratora. W takim stanie rzeczy nie ulega wątpliwości, że postępowanie w przedmiocie zażalenia

na postanowienie ma charakter incydentalny i z tej racji nie jest objęte ustawą o skardze na przewlekłość, zaś wniesiona skarga podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 395 § 1 w zw. z art. 397 § 1¹ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł, jak w sentencji.

sh

[a.ł]